

F. t. l. vedr. skattekontrolloven

ge fysiske personer, der ikke er bogførings- eller regnskabspligtige, årligt skal udarbejde en kapitalforklaring. Bemyndigelsen er udnyttet i mindstekravsbekendtgørelsens § 33, således at hovedaktionærer, som ikke er bogførings- eller regnskabspligtige, pålægges at selvangive en kapitalforklaring. Som følge af forslaget om afskaffelse af kapitalforklaringen jf. § 1, nr. 9, foreslås det at ophæve denne bemyndigelsesbestemmelse, jf. § 1, nr. 2.

Lovforslaget kan ses som en lovfastsættelse af mindstekravsbekendtgørelsens regler om kapitalforklaring, bortses fra, at formueoplysningerne nu kun kan indhentes af myndighederne hos den skattepligtige ud fra et konkret kontrolbehov, at der kun kan indhentes formueoplysninger, som myndighederne ikke har kendskab til, og at de kommunale skattemyndigheder i alle tilfælde forudsættes at kunne kræve de supplerende formueoplysninger fra den skattepligtige, jf. nedenfor.

Oplysningerne skal således som hidtil omfatte såvel den private som den erhvervsmæssige del af økonomien og skal tillige omfatte en ægtefælle, som den skattepligtige levede sammen med ved udgangen af indkomståret.

Endvidere skal en hovedaktionær – ligesom efter gældende regler – tillige oplyse om væsentlige aftaler mellem hovedaktionæren eller dennes ægtefælle og det selskab, som hovedaktionæren behersker.

Endelig skal personer, der ikke er fuldt skattepligtige her til landet efter kildeskattelovens § 1, kun oplyse om væsentlige økonomiske aftaler mellem hovedaktionæren og det pågældende selskab, hvis selskabet er hjemmehørende her i landet. Det samme gælder fuldt skattepligtige personer, der efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst skal anses som hjemmehørende i en fremmed stat (dobbelt domicil).

Lovforslaget forudsætter, at det på den ene side konkret vurderes, om der er et behov for at få indhentet supplerende formueoplysninger fra den pågældende skattepligtige. Der skal med andre ord foreligge et konkret kontrolbehov for at få indhentet oplysningerne.

På den anden side er det ikke et krav, at skattemyndighederne over for den skattepligtige skal begrunde, hvorfor myndigheden mener, at der er brug for yderligere formueoplysninger fra den skattepligtige. Et sådant krav vil efter omstændighederne kunne forspilde formålet med at indhente de pågældende oplysninger til kontrollen af den skattepligtiges økonomi. Dette svarer til retstilstanden i dag.

Efter forslaget er der mulighed for at indkræve de pågældende supplerende formueoplysninger fra den

skattepligtige såvel for det aktuelle indkomstår som for tidligere indkomstår, i det omfang sådanne oplysninger kan have betydning for ligningen af skatteansættelser for indkomstår, som myndighederne har mulighed for at ændre efter reglerne i skattestyrelsesloven. Oplysningerne kan efter forslaget kræves i forbindelse med selvangivelsen for det aktuelle indkomstår eller på andre tider af året.

Skattemyndighederne kan efter forslaget pålægge den skattepligtige at afgive de supplerende oplysninger inden for en rimelig frist. Som udgangspunkt bør fristen ikke være mindre end 1 måned. Omfatter anmodningen også tidligere indkomstår, bør fristen selvsagt være længere. Det forudsættes i øvrigt, at myndighederne administrerer bestemmelsen lempeligt. En anmodning fra den skattepligtige om en forlængelse af fristen bør i almindelighed imødekommes, hvis den frist, som myndighederne har sat, rammer ind i ferieperioder hos den skattepligtige eller dennes revisor eller i spidsbelastningsperioder hos den skattepligtiges revisor.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten kan gennemtvinges ved daglige bøder, jf. § 5, stk. 2. Endvidere kan indkomsten ansættes skønmæssigt efter § 5, stk. 3. Derimod finder skattetilæg efter § 5, stk. 1, ikke anvendelse.

Adgangen til at kræve en kapitalforklaring efter den gældende bestemmelse i § 6B er efter sagsudlægningsbekendtgørelsen henlagt til de regionale told- og skattemyndigheder. Ved gennemførelsen af bestemmelsen i § 6B var det forudsat, at bestemmelsen blev anvendt restriktivt, hvorfor kompetencen til at kræve en kapitalforklaring blev henlagt til de regionale told- og skattemyndigheder.

I de senere år er bestemmelsen i nogle tilfælde blevet anvendt i forbindelse med kontrolaktioner over for visse ikke-erhvervsdrivende som led i myndighedernes indsats mod bekæmpelsen af økonomisk kriminalitet m.v. Med forslaget er det ikke tanken at begrænse det omfang, hvori myndighederne i praksis indhenter formueoplysninger fra ikke-erhvervsdrivende.

På den baggrund, og da det findes hensigtsmæssigt, forudsættes det, at skatteministerens kompetence til at kræve supplerende formueoplysninger fra fysiske personer efter forslaget § 6B henlægges til de kommunale skattemyndigheder.

4.2. Andre forenklinger

Efter den gældende bestemmelse i § 3, stk. 1, 1. pkt., kan skatteministeren efter indstilling fra Ligningsrådet bestemme, at fysiske personer, der udøver erhverv, eller juridiske personer skal føre regnskab,